

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 25 kwietnia 1974 r.

Nr 2

Poz. 5—11

TRESC:

Zarządzenia Ministra:

- Poz. 5 — Nr 9 z 5.II.1974 r. w sprawie zatwierdzania wzorów opakowań
- Poz. 6 — Nr 10 z 26.II.1974 r. zmieniające zarządzenie w sprawie branżowych planów kont
- Poz. 7 — Nr 13 z 11.III.1974 r. w sprawie wprowadzenia i stosowania analizy wartości w resorcie budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych
- Poz. 8 — Nr 14 z 11.III.1974 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych oraz wynagrodzenia służby pracowniczej resortu budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych

Okólnik Ministra:

- Poz. 9 — Nr 1 z 7.III.1974 r. w sprawie gospodarki substancjami trującymi

Obwieszczenia Naczelných Dyrektorów:

- Poz. 10 — Zjednoczenia Przemysłu Betonów z 3.X.1973 r. w sprawie nadania odznak i dyplomów „Przodownika Socjalistycznej Pracy”
- Poz. 11 — Rzeszowskiego Zjednoczenia Budownictwa z 9.X.1973 r. w sprawie nadania odznak i dyplomów „Przodownika Socjalistycznej Pracy”

5.

ZARZĄDZENIE NR 9

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 5 lutego 1974 r.

w sprawie zatwierdzania wzorów opakowań

(znak: MB-WP/73)

Na podstawie uchwały Nr 456a/61 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1961 r. w sprawie poprawy estetyki opakowań oraz w związku z zarządzeniem nr 6 Pełnomocnika Rządu do Spraw Opakowań z dnia 1 października 1965 r. w sprawie trybu i zasad oceny wartości estetycznych i reklamowych projektów opakowań zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Opakowaniami w rozumieniu zarządzenia są opakowania jednostkowe, etykiety, nalepki i metki — używane w obrocie towarowym przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Nowe wzory opakowań wprowadzane do obrotu towarowego wymagają zatwierdzenia przez Resortową Komisję Weryfikacji Opakowań — zwaną dalej „Komisją” — działającą przy Biurze Sprzedaży Materiałów Budowlanych „BESAR”.

§ 2. Przedsiębiorstwa używające opakowania obowiązane są zgłaszać Komisji projekty opakowań do zatwierdzenia za pośrednictwem nadzorujących je zjednoczeń.

§ 3. 1. Do zadań Komisji należy:

- 1) zatwierdzanie projektów nowych opakowań wprowadzanych do obrotu towarowego wewnętrznego i na eksport,
- 2) przeprowadzanie okresowych weryfikacji opakowań znajdujących się w obrocie towarowym,
- 3) prowadzenie archiwum wzorów zatwierdzonych opakowań.

2. Komisja rozpatrując projekt nowego opakowania ocenia jego wartości estetyczne, użytkowe i reklamowe w zakresie:

- 1) ogólnej formy opakowania (kształt, proporcje),
- 2) kompozycji graficznej (zacomponowanie powierzchni, dobór elementów plastycznych i ich wyraz),
- 3) oddziaływania na odbiorcę (zwracanie uwagi, budzenie zainteresowania i chęci posiadania),
- 4) poprawności informacji dostarczonej przez grafikę (czytelność, zdolność identyfikacji produktu, apel reklamowy),
- 5) poprawności treści, formy i długości napisów,
- 6) zgodności charakteru grafiki i opakowania z zawartością,
- 7) wygody dla nabywcy i sprzedawcy (łatwość chwytania, ustawiania, otwierania i zamykania).

§ 4. Komisja może zwrócić bez rozpatrzenia projekty opakowań, które budzą zastrzeżenia pod względem wymagań techniczno-produkcyjnych lub ekonomicznych, a w szczególności:

- a) ochrony towaru,
- b) wykonalności, trwałości, przydatności do transportu i w magazynowaniu,
- c) stosunku kosztu i efektu opakowania do ceny i charakteru towaru,
- d) zastosowania tworzywa nieuzasadnionego względami właściwej gospodarki materiałowej.

§ 5. Projekty opakowań powinny być przesłane do Komisji wraz z wnioskami o ich zatwierdzenie, zawierającymi:

- a) nazwę i adres użytkownika opakowania (tj. przedsiębiorstwa używającego danego opakowania do pakowania swoich wyrobów),
- b) nazwę i adres centrali handlowej (lub central) rozprawiającej wyroby w danym opakowaniu,
- c) dane dotyczące opakowania:
 - rodzaj opakowania (np. pudełko, etykieta, opaska itp.),
 - rodzaj tworzywa,
 - projektant lub jednostka projektująca,
 - producent,
 - planowane zużycie roczne,
 - cena jednostkowa opakowania,
- d) dane dotyczące wyrobu, dla którego opakowanie jest przeznaczone:
 - nazwa wyrobu,
 - przeznaczenie (na rynek wewnętrzny czy na eksport),
 - cena jednostkowa wyrobu w opakowaniu.

§ 6. 1. Komisja podejmuje decyzje zwykłą większością głosów w obecności minimum 4 stałych członków Komisji, przy bezwzględnym udziale jednego przedstawiciela Związku Polskich Artystów Plastyków i przesyła je na piśmie wnioskodawcom.

2. Od decyzji Komisji odmawiającej zatwierdzenia projektu opakowania przysługuje użytkownikom i producentom opakowań prawo odwołania do Komisji Artystycznej Ministerstwa Kultury i Sztuki, w ciągu 30 dni od daty otrzymania decyzji.

§ 7. 1. W stały skład Komisji wchodzi:

Przewodniczący	— zastępca dyrektora Biura Sprzedaży Materiałów Budowlanych „BESAR”
Z-ca przewodniczącego	— specjalista d/s wzornictwa przemysłowego w Departamencie Przemysłu Materiałów Budowlanych
Członkowie:	— 2 przedstawicieli Związku Polskich Artystów Plastyków
	— przedstawiciel Zjednoczenia Przemysłu Poligraficznego
	— inżynier konstruktor opakowań z Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego „POLTECER”
Sekretarz	— wyznaczony przez dyrektora Biura Sprzedaży Materiałów Budowlanych „BESAR”.

2. Do niestalego składu Komisji wchodzi zaproszeni przez przewodniczącego, w zależności od tematyki posiedzenia:

- przedstawiciele użytkowników opakowań,
- przedstawiciele właściwych central handlu wewnętrznego,
- przedstawiciele właściwych central handlu zagranicznego.

3. W posiedzeniach mogą brać udział z głosem doradczym rzeczoznawcy zaproszeni przez przewodniczącego.

§ 8. Wniosek o zatwierdzenie projektu opakowania powinien być rozpatrzony w ciągu jednego miesiąca od daty zgłoszenia.

Zawiadomienia o zwołaniu posiedzeń powinny być doręczane wszystkim osobom uczestniczącym, nie później niż 7 dni przed wyznaczonym terminem posiedzenia.

§ 9. Przewodniczący w porozumieniu z naczelnymi dyrektorami zainteresowanych zjednoczeń podejmuje decyzję o przeprowadzeniu weryfikacji opakowań znajdujących się w obrocie towarowym.

§ 10. Wnioskodawcy zobowiązani są do przysyłania po jednym egzemplarzu każdego zatwierdzonego opakowania do archiwum Komisji.

Opakowania przestrzenne jak pudełka, kartony, itp. powinny być dostarczane do archiwum w formie zdjęć fotograficznych, pokazujących zarówno konstrukcję opakowania jak i rozwiązanie graficzne.

§ 11. Wydatki związane z działalnością Komisji pokrywane są ze środków obrotowych Biura Sprzedaży Materiałów Budowlanych „BESAR”.

§ 12. 1. Za posiedzenia Komisji odbywane poza godzinami pracy przysługuje wynagrodzenie:

— dla przewodniczącego	57.— zł
— dla przedstawicieli Związku Polskich Artystów Plastyków	45.— zł
— dla członków, sekretarza i rzeczoznawców po	38.— zł

2. Za posiedzenia odbywane w godzinach pracy przysługuje wynagrodzenie tylko przedstawicielom Związku Polskich Artystów Plastyków w wysokości 45.— zł.

§ 13. Traci moc zarządzenie nr 338 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 3 sierpnia 1962 r. w sprawie weryfikacji i zatwierdzania wzorów opakowań jednostkowych, etykiet i nalepek zmienione zarządzeniem nr 215 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 12 lipca 1965 r.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER
A. Karkoszka

6.

ZARZĄDZENIE Nr 10

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 26 lutego 1974 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie branżowych planów kont

(znak: EF-3-3401/74)

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 66, poz. 341) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu nr 18 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 20 marca 1971 r. w sprawie branżowych planów kont (Dz. Urz. MBiPMB Nr 3, poz. 11) wprowadza się następującą zmianę: przepisowi § 2 pkt 1) nadaje się brzmienie:

„1) Dyrektora Departamentu Ekonomiki i Finansów do wprowadzania zmian i uzupełnień w załącznikach, o których mowa w § 1 i ustalenia wytycznych w sprawie rachunku kosztów produkcji przedsiębiorstw budowlano-montażowych podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych”.

§ 2. Traci moc zarządzenie nr 66 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 13 grudnia 1969 r. w sprawie zasad ewidencji i kalkulacji kosztów produkcji podstawowej przedsiębiorstw budowlano-montażowych z późniejszymi zmianami.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1974 r.

MINISTER
A. Karkoszka

7.

ZARZĄDZENIE Nr 13

MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH

z dnia 11 marca 1974 r.

w sprawie wprowadzenia i stosowania analizy wartości w resorcie
budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych

(znak: EF1/140/Z/74)

W związku z uchwałą nr 47/73 Rady Ministrów z dnia 6 marca 1973 r. w sprawie programu efektywnego wykorzystania zasobów surowcowych i materiałowych w gospodarce narodowej, zgodnie z zaleceniami VI Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej obniżenia materiałochłonności produkcji zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki organizacyjne resortu budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych podejmują działania mające na celu wprowadzenie i stosowanie analizy wartości.

2. Wytyczne w sprawie wprowadzenia i stosowania analizy wartości w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych zawiera załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. Zobowiązuje się Instytut Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego do prowadzenia banku informacji tematów opracowanych przy zastosowaniu analizy wartości i opracowywania odpowiednich informatorów w tym zakresie oraz ich rozpowszechniania. Działalność związana z prowadzeniem banku informacji i jej rozpowszechniania finansowana będzie w ramach działalności ogólnotechnicznej Instytutu.

§ 3. 1. Dla umożliwienia prowadzenia banku informacji, o którym mowa w § 2 zobowiązuje się jednostki organizacyjne resortu do nadsyłania kart informacyjnych tematów opracowanych przy pomocy analizy wartości — do Instytutu Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego.

2. Treść karty informacyjnej, o której mowa w ust. 1, określona jest w załączniku nr 2 do zarządzenia. Zamiast karty informacyjnej resortowe jednostki mogą przekazywać Instytutowi kopię dokumentacji wykonanych opracowań.

§ 4. Koordynację oraz nadzór nad całością prac związanych z wprowadzeniem i stosowaniem analizy wartości w resorcie budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, powierza się Departamentowi Ekonomiki i Finansów.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1974 r.

MINISTER
A. Karkoszka

Załącznik nr 1 do zarządzenia nr 13 Ministra
Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych
z dnia 11 marca 1974 r.

Wytyczne

w zakresie wprowadzania i stosowania analizy wartości
w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych

I. Uwagi ogólne

Analiza wartości (AW) umożliwia podnoszenie poziomu technicznego i jakości wyrobu, zmniejszenie materiałochłonności i pracochłonności, usprawnienie organizacji pracy lub czynności

sfery, w której została zastosowana przy równoczesnym obniżeniu kosztów.

Do głównych zalet analizy wartości, w porównaniu z dotychczasowymi metodami racjonalizatorskimi należy zaliczyć:

- wybór tematów do analizy wartości, który dokonywany jest w oparciu o wyniki oceny problemu z punktu widzenia wszystkich dostępnych źródeł informacji,
- planową metodę pracy, mającą charakter pracy zespołowej, bowiem w skład zespołu wchodzi wysoko kwalifikowani specjaliści różnych dziedzin związanych z przedmiotem badania,
- wybór rozwiązania optymalnego, który nie jest wynikiem przypadkowo nasuwających się rozwiązań, lecz dogłębnej analizy funkcji wyrobów i kosztów ich spełniania oraz dostępnych materiałów i metod produkcji.

II. Obszary zastosowania analizy wartości

Analiza wartości powinna znaleźć zastosowanie między innymi w zakresie:

- 1) projektowania obiektów budowlanych,
- 2) wytwarzania elementów prefabrykowanych,
- 3) konstrukcji i technologii elementów prefabrykowanych,
- 4) wytwarzania wyrobów realizowanych w ramach produkcji pomocniczej przedsiębiorstw i zjednoczeń,
- 5) stosowanych konstrukcji i technik wznoszenia,
- 6) produkcji wyrobów przemysłu materiałów budowlanych,
- 7) zakupu i realizacji dostaw materiałów,
- 8) rejonizacji dostaw materiałów,
- 9) organizacji i techniki gospodarki magazynowej,
- 10) stosowanych technik i środków transportu,
- 11) gospodarki paliwami,
- 12) stosowanego sprzętu,
- 13) organizacji procesu produkcji,
- 14) organizacji zarządzania,
- 15) pracy biurowej.

III. Efekty zastosowania analizy wartości

Postępowanie się analizą wartości we wskazanych w rozdziale II obszarach zastosowania zapewnia efekty w postaci:

- 1) zmniejszania zużycia materiałów na określony wyrób lub jednostkę produkcji, czyli oszczędność pracy uprzedmiotowionej,
- 2) skrócenia czasu pracy na wykonanie danego wyrobu lub określonej jednostki produkcji, czyli oszczędność pracy żywej,
- 3) skrócenia cyklu realizacji obiektu lub czasu wytworzenia wyrobu,
- 4) unowocześnienia rozwiązań konstrukcyjnych i technologicznych,
- 5) usprawnienia organizacji dostaw materiałowych, co umożliwi pełniejsze wykorzystanie zdolności produkcyjnych,
- 6) zmniejszenia kosztów zakupu materiałów i kosztów transportu,
- 7) usprawnienia organizacji produkcji, co w rezultacie umożliwi wzrost wydajności pracy maszyn, urządzeń i ludzi,
- 8) zmniejszenia liczby dokumentów będących w obiegu i skrócenia ich drogi.

Wskazane efekty ekonomiczne znajdują swój syntetyczny wyraz w zmniejszeniu kosztów wytwarzania i we wzroście społecznej wydajności pracy.

Rozwiązanie tematu w wyniku zastosowania metody analizy wartości, jeżeli spełnia ono wymagania stawiane projektom wynalazczym zgodnie z obowiązującymi przepisami, może być przedmiotem zgłoszenia i wynagrodzenia w trybie tych przepisów.

IV. Obowiązki zjednoczeń w zakresie wdrażania analizy wartości do praktyki gospodarczej

Zadania zjednoczenia w dziedzinie wprowadzania analizy wartości do praktyki gospodarczej określa się następująco:

- 1) inicjowanie tematów do opracowania na podstawie oceny możliwych do osiągnięcia efektów techniczno-ekonomicznych, względnie notowanych trudności technicznych lub wysokich kosztów wytwarzania;
- 2) inicjowanie szkolenia pracowników w zakresie AW;
- 3) prowadzenie rejestru przeszkolonych analityków wartości, spośród pracowników zjednoczenia i nadzorowanych przedsiębiorstw;
- 4) prowadzenie rejestru wykonanych analiz wartości. W przypadku analiz posiadających cechę powtarzalności należy podjąć odpowiednie działania zmierzające do upowszechnienia wypracowanych rozwiązań;
- 5) nadzór nad wdrożeniem rozwiązań zakwalifikowanych do zastosowania w procesie produkcji;
- 6) koordynowanie spraw w zakresie analizy wartości w nadzorowanych przedsiębiorstwach;
- 7) gromadzenie informacji o opracowanych w danej branży i danej grupie tematycznej analizach wartości;
- 8) prowadzenie informacji w zakresie przydatności AW w rozwiązywaniu trudności produkcyjno-organizacyjnych, znajdujących szczególnie swój wyraz w nadmiernie kształtującym się poziomie kosztów danej dziedziny. W ramach prowadzonej informacji powinno znaleźć wyraz odpowiednie naświetlenie wielkości efektów uzyskiwanych przez prowadzenie analiz wartości w poszczególnych obszarach jej zastosowania.

Funkcja kierowania problematyką wdrażania AW do praktyki gospodarczej powinna być zlokalizowana w komórce ekonomicznej — przy zapewnieniu współpracy między odpowiednimi komórkami organizacyjnymi zjednoczenia.

V. Obowiązki przedsiębiorstw w zakresie wdrażania analizy wartości do produkcji

Zadania przedsiębiorstwa w dziedzinie wprowadzania analizy wartości do praktyki gospodarczej analogiczne jak dla zjednoczenia uzupełnia się następującymi obowiązkami:

- 1) opracowanie programu przeszkolenia analityków wartości w przedsiębiorstwie w takiej liczbie, aby mogły pracować co najmniej 2 zespoły AW (około 10 osób);
- 2) określenie kierunków metodycznych zespołów AW i stworzenie właściwych warunków ułatwiających podejmowanie i rozwiązanie tematu przez pracowników przedsiębiorstwa;
- 3) kierowanie do pracy w zespołach AW pracowników tych specjalności, których potrzeba zaangażowania wynika z zakresu opracowywanego tematu;
- 4) ustalenie przez kierownictwo obszarów poszukiwań nowych rozwiązań AW oraz ustalenie tematów;
- 5) zgłaszanie do Instytutu Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego kart informacyjnych tematów opracowanych przez zastosowanie AW i zakwalifikowanych do wdrożenia. Kopie kart informacyjnych należy przesłać do zjednoczenia i Centralnego Ośrodka Informacji Budownictwa.

VI. Obowiązki Instytutu Organizacji, Zarządzania i Ekonomiki Przemysłu Budowlanego

- 1) rozwijanie i pogłębianie prac naukowo-badawczych nad AW, a w szczególności poszukiwanie nowych obszarów jej stosowania z uwzględnieniem efektywności tych obszarów, doskonalenie metod pracy w zakresie AW, prowadzenie eksperymentalnie analiz w zakresie tematów nowych, rokujących nadzieję uzyskania dużych i wymiernych efektów względnie nowych rozwiązań nadających się do upowszechnienia;
- 2) opracowanie w oparciu o uzyskane doświadczenia programów szkolenia seminaryjnego w ramach szkolenia obligatoryjnego dla kadry kierowniczej budownictwa oraz programów szkoleń kursowego w zakresie problematyki analizy wartości;
- 3) zorganizowanie banku informacji tematów opracowanych przy pomocy AW oraz zorganizowanie właściwej informacji dla przedsiębiorstw i zjednoczeń — w oparciu o otrzymane z przedsiębiorstw karty informacyjne tematów;
- 4) świadczenia na rzecz przedsiębiorstw prac naukowo-badawczych, ekspertyz, konsultacji, kierownictwa metodycznego zespołów analiz wartości i innych na podstawie i w ramach zawieranych umów o wykonanie prac naukowo-badawczych zgodnie z ogólnie obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Załącznik nr 2 do zarządzenia nr 13 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 11 marca 1974 r.

Karta informacyjna analizy wartości

Temat: _____

Miejsce opracowania:

przedsiębiorstwo _____

adres:

data zakończenia pracy:

Autorzy:

1..... 4.....

2..... 5.....

3..... 6.....

Ścisłe określenie celu analizy:

.....

.....

Charakterystyka nowego rozwiązania:

.....

.....

.....

Powtarzalność rozwiązania:

.....

.....

Uzyskany efekt rozwiązania:

.....

.....

Miejsce i data wdrożenia nowego rozwiązania:

.....

Objaśnienia:

1. Charakterystykę tematu oraz określenie celu analizy należy opisać jasno i treściwie.
2. Charakterystykę nowego rozwiązania podać w sposób umożliwiający zrozumienie nowego rozwiązania, ale bez ujawniania tych elementów, które stanowią istotę wynalazku lub pomysłu racjonalizatorskiego.
3. Uzyskany efekt nowego rozwiązania podać w wyrazie wartościowym oraz np. uzyskaną oszczędność na materiale, robociznie itp. jak również skrócenie czasu wykonania i inne będące następstwem nowego rozwiązania.
4. Miejsce i data wdrożenia rozwiązania powinna być dokładnie określona podobnie jak miejsce opracowania. Dokładność określeń umożliwi nawiązanie kontaktu przez zainteresowane przedsiębiorstwa.

8.

ZARZĄDZENIE NR 14**MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH**

z dnia 11 marca 1974 r.

**w sprawie wymagań kwalifikacyjnych oraz wynagrodzenia służby
pracowniczej resortu budownictwa i przemysłu materiałów
budowlanych**

(znak: PP/3/74)

Na podstawie § 6 ust. 1 uchwały nr 250 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1973 r. w sprawie służby pracowniczej w państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kierownicy, specjaliści i inni pracownicy komórek (stanowisk pracy) służby pracowniczej jednostek resortu budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, zwani dalej pracownikami służby pracowniczej, powinni odpowiadać wymaganiom kwalifikacyjnym w zakresie wykształcenia i stażu pracy, określonym odpowiednimi przepisami dla kierowników, specjalistów i innych pracowników służb technicznych i ekonomicznych.

§ 2. Pracowników służby pracowniczej odpowiadających wymaganiom, o których mowa w § 1, należy wynagradzać według zasad obowiązujących w stosunku do pracowników służb technicznych i ekonomicznych.

§ 3. W stosunku do pracowników służby pracowniczej nie obowiązujących wymaganiom, o których mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy branżowych taryfikatorów kwalifikacyjnych lub inne postanowienia o tym samym charakterze, dotyczące okresowego lub trwałego zwalniania niektórych pracowników od wymogów kwalifikacyjnych.

§ 4. Zarządzenie obowiązuje w jednostkach resortu, w których stosuje się taryfikatory kwalifikacyjne i zasady wynagradzania pracowników umysłowych obowiązujące przed dniem 1 maja 1973 r. do czasu dokonania zmian tych taryfikatorów kwalifikacyjnych i zasad wynagradzania.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1974 r.

MINISTER
A. Karkoszka

9.

OKÓLNİK NR 1**MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW
BUDOWLANYCH**

z dnia 7 marca 1974 r.

w sprawie gospodarki substancjami trującymi

(znak: CZM-PM-447)

W celu zapewnienia poprawy gospodarki substancjami trującymi i wyeliminowania istniejących nieprawidłowości w tym zakre-

sie w jednostkach resortu budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych ustala się, co następuje:

§ 1. Substancje trujące należy przechowywać i przewozić w warunkach pełnego ich zabezpieczenia, uniemożliwiających dostęp osobom nieupoważnionym oraz zapewniających kontrolę nad gospodarką tymi substancjami.

§ 2. Pracownicy, którym powierzono zakup, przechowywanie i transport substancji trujących powinni posiadać odpowiednie przeszkolenie w zakresie właściwości substancji niebezpiecznych dla zdrowia i życia ludzi, sposobów oznakowania opakowań, potrzeby stosowania szczególnych środków ostrożności przy użyciu, przepakowywaniu, magazynowaniu i transporcie substancji, sposobów zapobiegania wypadkom mogącym nastąpić ze względu na właściwości substancji, a także udzielania pierwszej pomocy w razie wypadków zatrucia.

§ 3. Dokumentacja obrotu substancjami trującymi (przyjęcie, wydanie z magazynu) powinna odpowiadać warunkom ustalonym w ustawie z dnia 21 maja 1963 r. o substancjach trujących (Dz. U. Nr 22, poz. 116) oraz w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 10 lutego 1964 r. w sprawie zezwoleń na wyrób i obrót truciznami, ewidencji trucizn oraz zasad postępowania i organizacji kontroli nad substancjami trującymi (Dz. U. Nr 7, poz. 45) oraz zasadom określonym:

- a) w instrukcji o gospodarce magazynowej dla przedsiębiorstw przemysłowych, stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 417 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 listopada 1958 r. (Dz. Urz. MBiPMB Nr 16, poz. 110 z późniejszymi zmianami),
- b) w instrukcji o gospodarce magazynowej dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych, stanowiącej załącznik do zarządzenia nr 103 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 27 lutego 1965 r. (Dz. Urz. MBiPMB Nr 5, poz. 25).

§ 4. Opakowania po substancjach trujących powinny być przechowywane w miejscach zabezpieczonych, a w przypadkach, gdy nie podlegają zwrotowi dostawcy — bieżąco likwidowane w sposób uniemożliwiający skażenie środowiska.

§ 5. Zużycie substancji trujących powinno być rozliczane w ustalonych terminach przez osoby do tego wyznaczone. Rozliczanie zużycia polega na porównaniu zużycia normatywnego (zużycie jakie być powinno) ze zużyciem rzeczywistym.

W razie ujawnienia nieprawidłowości należy ustalić przyczyny tych nieprawidłowości oraz sposób ich usunięcia.

§ 6. Kierownicy jednostek organizacyjnych zapewnią prawidłową gospodarkę substancjami trującymi oraz okresowe kontrole stanu ich zabezpieczenia.

§ 7. Okólnik wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER
A. Karkoszka

10.

**OBWIESZCZENIE
NACZELNEGO DYREKTORA ZJEDNOCZENIA PRZEMYSŁU
BETONÓW**

z dnia 3.10.1973 r.

w sprawie nadania odznak i dyplomów „Przodownika
Socjalistycznej Pracy”

(znak: DS-202/35/73)

Na podstawie decyzji Nr 34/72 Prezydium Rządu z dnia 31 marca 1972 r. w sprawie środków na rozwój socjalistycznego współzawodnictwa pracy zostały wyróżnione w dniu 3.10.1973 r. przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Betonów wspólnie z Przewodniczącym Prezydium Zarządu Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Budowlanego odznaką „Przodownika Socjalistycznej Pracy”, następujące osoby:

Buczma Bronisław s. Józefa, Capar Mieczysław s. Michała, Cioch Stanisław s. Jana, Dźbik Jan s. Stanisława, Dubowy Zdzisław s. Aleksandra, Jadwiżyć Jan s. Antoniego, Kubik Jan s. Karola, Kulik Wacław s. Franciszka, Kulik Antoni s. Jana, Leszczyński Jan s. Józefa, Lewandowski Jerzy s. Władysława, Łopato Jan s. Eliasza, Magac Władysław s. Stanisława, Mikołowicz Feliks s. Józefa, Miskiewicz Wacław s. Floriana, Nitek Marian s. Mieczysława, Odachowska Maria c. Piotra, Olenkiewicz Józef s. Wacława, Pszkit Helena c. Wojciecha, Putek Tadeusz s. Jana, Rutkowski Józef s. Stanisława, Smykacz Stanisław s. Karola, Szlemer Grzegorz s. Antoniego, Statuch Józef s. Wincentego, Szymański Jan s. Stefana, Szymański Zenon s. Józefa.

**NACZELNY DYREKTOR
M. Ryznar**

11.

**OBWIESZCZENIE
NACZELNEGO DYREKTORA RZESZOWSKIEGO
ZJEDNOCZENIA BUDOWNICTWA**

z dnia 9 października 1973 r.

w sprawie nadania odznak i dyplomów „Przodownika
Socjalistycznej Pracy”

(znak: DK/254/18/73)

Na podstawie decyzji Nr 34/72 Prezydium Rządu z dnia 31 marca 1972 r. w sprawie środków na rozwój socjalistycznego współzawodnictwa pracy zostały wyróżnione w 1973 r. przez Naczelnego Dyrektora Rzeszowskiego Zjednoczenia Budownictwa wspólnie z Przewodniczącym Prezydium Zarządu Okręgu Związku Zawodowego Pracowników Przemysłu Budowlanego — odznaką „Przodownika Socjalistycznej Pracy” — następujące osoby:

Ciapa Stanisław s. Adama, Ferenc Zdzisław s. Władysława, Goździewski Władysław s. Stanisława, Janczy Mieczysław s. Józefa, Jarosz Bronisław s. Marcina, Jajo Stanisław s. Piotra, Kaczmarczyk Adam s. Wincentego, Krężel Ignacy s. Stanisława, Krakowski Tadeusz s. Wojciecha, Kojder Emil s. Stanisława, Miś Walenty s. Jana, Nycz Kazimierz s. Ignacego, Pomianek Jan s. Szczepana, Puczkowski Tomasz s. Dominika, Puziewicz Eugeniusz s. Jana, Sitarz Władysław s. Pawła, Sierżęga Władysław s. Franciszka, Szarek Władysław s. Władysława, Surowiec Władysław s. Szymona, Turczak Roman s. Jana, Toś Czesław s. Jana, Tereszkiewicz Piotr s. Bartłomieja, Wikiera Mieczysław s. Józefa, Wań Jerzy s. Emila.

**NACZELNY DYREKTOR
J. Walus**

Redakcja:

**MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH**
Gabinet Ministra

Warszawa, ul. Wspólna 2, tel. 21-05 w. 585

Wydawca:

CENTRALNY OŚRODEK INFORMACJI BUDOWNICTWA
Wydział Wydawniczy

Warszawa, Instalatorów 7c, tel. 46-04-21 w. 150

INDEKS 35711